

**การเข้าถึงความยุติธรรม กรณีความรุนแรงด้วย
เหตุแห่งเพศและเพศภาวะในประเทศไทย:
การศึกษาข้อมูลเบื้องต้น**

บทสรุปผู้บริหาร

พฤศจิกายน 2568

บทสรุปผู้บริหาร

ความรุนแรงด้วยเหตุแห่งเพศและเพศภาวะ (Sexual and Gender-Based Violence: SGBV) เป็นรูปแบบหนึ่งของการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องและแพร่หลายในประเทศไทย โดยส่วนใหญ่ส่งผลกระทบต่อสตรี เด็กหญิง และบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ แม้ปัญหาดังกล่าวจะมีความร้ายแรง แต่ประเทศไทยยังขาดระบบบันทึกข้อมูลระดับชาติที่มีความเป็นเอกภาพและเป็นระบบเกี่ยวกับ SGBV อีกทั้งยังขาดฐานข้อมูลที่ครอบคลุม ถูกต้อง และเข้าถึงได้

ข้อมูลสถิติทางการที่มีอยู่ในปัจจุบันมีลักษณะกระจัดกระจาย และส่วนใหญ่จำกัดอยู่เพียงประเด็น “ความรุนแรงในครอบครัว” ซึ่งเป็นเพียงหนึ่งในหลายรูปแบบของ SGBV เท่านั้น อย่างไรก็ตาม จากข้อมูลที่มีอยู่แม้เพียงบางส่วนก็สะท้อนถึงสถานการณ์ที่น่าวิตกอย่างยิ่ง เนื่องจากมีรายงานเหตุการณ์หลายพันกรณีต่อปีถูกรวบรวมโดยกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ตลอดจนกรณีอื่น ๆ อีกเป็นจำนวนมากที่ถูกรายงานผ่านหน่วยงานรัฐและกลไกต่าง ๆ แต่อัตราการดำเนินคดียังคงอยู่ในระดับต่ำมาก ในขณะที่ข้อมูลเกี่ยวกับคำพิพากษาและผลของคดีมีอย่างจำกัด ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงช่องว่างเชิงโครงสร้างด้านความรับผิดชอบและการเข้าถึงความยุติธรรมของผู้รอดชีวิตจาก SGBV อย่างมีนัยสำคัญ

การศึกษาข้อมูลเบื้องต้น (Baseline Study) ฉบับนี้จัดทำโดยคณะกรรมการนิติศาสตร์สากล (International Commission of Jurists: ICJ) โดยได้รับการสนับสนุนจากสถานเอกอัครราชทูตเนเธอร์แลนด์ประจำประเทศไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์กรอบกฎหมายและนโยบายของประเทศไทยที่เกี่ยวกับความรุนแรงด้วยเหตุแห่งเพศและเพศภาวะ (SGBV) ตลอดจนการบังคับใช้กฎหมายและนโยบายดังกล่าวในทางปฏิบัติ ทั้งนี้ โดยพิจารณาเปรียบเทียบกับพันธกรณีของประเทศไทยภายใต้กฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ การศึกษาฉบับนี้อาศัยข้อมูลจากงานวิจัยและการสัมภาษณ์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องหลากหลายภาคส่วน รวมถึงองค์กรภาคประชาสังคม ทนายความ ผู้พิพากษา นักวิชาการ และคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

ข้อค้นพบสำคัญ

1. ข้อบกพร่องในกฎหมายภายในประเทศที่เกี่ยวข้องกับ SGBV

การข่มขืนกระทำชำเรา นิยามความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราในประมวลกฎหมายอาญาของไทยยังไม่ได้ตั้งอยู่บนหลักการสำคัญเรื่อง “การขาดความยินยอมโดยเสรีและสมัครใจ” และยังไม่ครอบคลุมการล่วงล้ำทางเพศทุกรูปแบบที่เกิดขึ้นโดยปราศจากความยินยอมของผู้ถูกระทำ การปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ตำรวจและอัยการยังคงให้ความสำคัญกับการแสดง “การขัดขืนทางร่างกาย” มากกว่าการพิจารณาถึง “การขาดความยินยอม” รวมถึงกรณีที่มีความยินยอมไม่อาจเกิดขึ้นได้เนื่องจากสถานการณ์บีบบังคับหรือการครอบงำเชิงอำนาจ นอกจากนี้ แนวปฏิบัติในการสอบสวนผู้เสียหายยังสะท้อนทัศนคติและอคติทางเพศที่อันตราย

การคุกคามทางเพศ กรอบกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุกคามทางเพศในประเทศไทยยังคงกระจัดกระจายอยู่ในกฎหมายหลายฉบับ ทั้งกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการ กฎหมายแรงงาน และบทบัญญัติประมวลกฎหมายอาญาที่เกี่ยวข้องกับ “การกระทำอนาจาร” โดยนิยามทางกฎหมายมีลักษณะค่อนข้างแคบ ไม่สอดคล้องกันระหว่างกฎหมายแต่ละฉบับ บทลงโทษที่ต่ำไม่สอดคล้องกับความรุนแรง และไม่มีแนวปฏิบัติที่ชัดเจนสำหรับเจ้าหน้าที่และหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

ความรุนแรงบนฐานเพศภาวะที่เกิดจากการใช้เทคโนโลยี (TFGBV) ประเทศไทยยังขาดกรอบกฎหมายที่ครอบคลุมและเฉพาะเจาะจงในการรับมือกับ TFGBV ส่งผลให้การละเมิดในโลกออนไลน์ เช่น การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลโดยมิชอบ (doxxing)

การขู่กรรโชกทางเพศ (sextortion) และการเผยแพร่ภาพหรือข้อมูลส่วนตัวเชิงลบโดยไม่ได้รับความยินยอม ไม่ได้รับการคุ้มครอง หรือการเยียวอย่างเหมาะสมและเพียงพอ ขณะเดียวกัน บทบัญญัติกฎหมายที่มีอยู่ เช่น ความผิดเกี่ยวกับ “ลามกอนาจาร” และความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์นั้นบทบัญญัติมีถ้อยคำที่กว้างและคลุมเครือ อาจถูกนำมาใช้ในลักษณะที่จำกัดการแสดงออกทางเพศโดยสมัครใจ ส่งผลเป็นการกระทบต่อเสรีภาพในการแสดงออก

อัตถิฆาตหรือพฤติกรรมเจตนาฆ่าเพียงเพราะเหยื่อเป็นเพศหญิง (Femicide) ประเทศไทยยังไม่มีการรับรองความผิดฐานเฟมิไซด์ หรือการฆ่าโดยมีแรงจูงใจจากเพศภาวะ ให้เป็นความผิดเฉพาะหรือเหตุเพิ่มโทษในกฎหมายอาญา กลับกันกลับปรากฏหลักฐานว่าบทบัญญัติเกี่ยวกับ “บันดลโทษ” มักถูกนำมาใช้เพื่อลดโทษให้แก่ผู้กระทำความผิดซึ่งเป็นผู้ชายในคดีที่มีลักษณะเข้าข่ายเฟมิไซด์ต่อคนรักปัจจุบันหรืออดีตคนรัก แต่ในทางกลับกัน ผู้หญิงที่ใช้กำลังเพื่อตอบโต้หรือป้องกันตนเองจากความรุนแรงที่ตนตกเป็นเหยื่อมายาวนานกลับมักไม่ได้รับการพิจารณาเหตุบรรเทาโทษในลักษณะเดียวกัน

ความรุนแรงในครอบครัว พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 และร่างกฎหมายที่เกี่ยวข้องมีลักษณะที่ไม่ครอบคลุมเพียงพอ และในบางส่วนมีแนวโน้มถดถอยจากหลักการคุ้มครองผู้รอดชีวิต นิยามคำว่า “ความรุนแรงในครอบครัว” และ “บุคคลในครอบครัว” นั้นแคบ มักไม่ครอบคลุมคู่รักที่ไม่ได้อาศัยอยู่ร่วมกันหรือคู่ชีวิตโดยพฤตินัย ความผิดมีอายุความที่สั้น ระบบโดยรวมยังคงให้ความสำคัญกับการประนีประนอมและ “ความปรองดองของครอบครัว” มากกว่าการคุ้มครองความปลอดภัยและสิทธิของผู้รอดชีวิต นอกจากนี้ บทลงโทษสำหรับความรุนแรงในครอบครัวยังมีความรุนแรงต่ำกว่าความผิดในลักษณะเดียวกันตามกฎหมายอาญาทั่วไป อีกทั้ง มาตรการคุ้มครอง เช่น คำสั่งคุ้มครองหรือคำสั่งห้ามกระทำการกลับไม่ค่อยถูกนำมาใช้อย่างมีประสิทธิภาพ

ความเสมอภาคทางเพศ พระราชบัญญัติความเท่าเทียมระหว่างเพศได้จัดตั้งกลไกการร้องเรียนเมื่อเกิดการถูกเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมระหว่างเพศไว้แล้ว แต่ยังคงมีข้อบกพร่องที่มีขอบเขตกว้าง ได้แก่ เหตุด้านศาสนาหรือความมั่นคง อีกทั้งไม่ครอบคลุมการคุ้มครองการเลือกปฏิบัติบนพื้นฐานของเพศวิถี อัตลักษณ์ทางเพศ และการแสดงออกทางเพศ (SOGIE) ให้ชัดเจน การบังคับใช้ในทางปฏิบัติยังได้รับผลกระทบจากระดับการรับรู้ของสาธารณะ ต่อกลไกดังกล่าวที่ยังอยู่ในระดับต่ำ ตลอดจนความล่าช้าในกระบวนการอุทธรณ์ ทั้งนี้ ประเทศไทยยังไม่มีพระราชบัญญัติว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติที่ครอบคลุมบุคคลทุกกลุ่มได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การยุติการตั้งครรภ์ การยุติการตั้งครรภ์หลังอายุครรภ์ 12 สัปดาห์ยังคงถูกกำหนดให้เป็นความผิดอาญาในบางกรณี โดยมีข้อบกพร่องที่จำกัด การเข้าถึงบริการยุติการตั้งครรภ์ยังมีอยู่เฉพาะในสถานพยาบาลบางแห่ง ขณะที่นโยบายภายในของโรงพยาบาล และการ “ปฏิเสธด้วยเหตุแห่งมโนธรรม” ของผู้ให้บริการทางการแพทย์ยังสร้างอุปสรรคเพิ่มเติมต่อการเข้าถึงบริการดังกล่าว ความอับอายทางสังคมและการขาดข้อมูลที่ถูกต้องและครบถ้วนยังส่งผลให้ผู้หญิงจำนวนหนึ่งต้องเผชิญกับการยุติการตั้งครรภ์ที่ไม่ปลอดภัย อันนำมาซึ่งความเสี่ยงต่อสุขภาพและชีวิต

2. กฎหมายที่ขัดแย้ง การทำให้เป็นความผิดทางอาญา และระบบยุติธรรมแบบพหุนิยม

กฎหมายและแนวปฏิบัติบางประการสร้างอุปสรรคเพิ่มเติมให้แก่ผู้รอดชีวิตที่อยู่ในสถานการณ์เปราะบาง ได้แก่

พนักงานบริการ การคงสถานะความผิดทางอาญาของการค้าประเวณี ความผิดฐาน “ลามกอนาจาร” และความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ส่งผลให้ผู้ประกอบอาชีพพนักงานบริการต้องอยู่ในภาวะเสี่ยงสูง และไม่กล้ารายงานเหตุ SGBV รวมถึงตกเป็นเหยื่อของการละเมิดจากเจ้าหน้าที่รัฐและบุคคลอื่น ๆ นอกจากนี้ ข้อจำกัดที่ถูกกำหนดขึ้นใน

ปี พ.ศ. 2566 ได้ส่งผลเป็นการลดทอนการเข้าถึงบริการเพื่อป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี เช่น ยาต้านไวรัส PrEP และ PEP ผ่านช่องทางบริการสุขภาพที่จำเป็นและปราศจากการตีตราของกลุ่มพนักงานบริการอย่างมีนัยสำคัญ

แรงงานข้ามชาติ แรงงานข้ามชาติที่ไม่มีเอกสารมักไม่กล้ารายงานเหตุ SGBV เนื่องจากความหวาดกลัวต่อการถูกจับกุม ควบคุมตัว หรือส่งกลับประเทศ แม้ว่าตนเองจะเป็นผู้เสียหายก็ตาม ส่วนแรงงานข้ามชาติที่มีเอกสารก็ยังคงเผชิญข้อจำกัดจากกฎระเบียบเกี่ยวกับการเคลื่อนย้ายและการเปลี่ยนนายจ้าง ซึ่งอาจทำให้แรงงานต้องติดอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีความเสี่ยงต่อการถูกละเมิดหรือเอารัดเอาเปรียบ

ผู้ลี้ภัยและผู้แสวงหาที่ลี้ภัย ประเทศไทยมิได้เป็นภาคีอนุสัญญาว่าด้วยสถานะผู้ลี้ภัย ค.ศ. 1951 และพิธีสารปี ค.ศ. 1967 อีกทั้งกระบวนการตามกลไกการคัดกรองระดับชาติ (National Screening Mechanism: NSM) กลับมีความล่าช้า ผู้ลี้ภัยที่พำนักอยู่นอกพื้นที่พักพิงจึงมีความเสี่ยงสูงต่อการถูกจับกุม ควบคุมตัว หรือส่งกลับประเทศต้นทาง เช่นเดียวกับแรงงานข้ามชาติที่ไม่มีเอกสาร ซึ่งส่งผลให้ผู้ลี้ภัยจำนวนมากไม่กล้ารายงานเหตุ SGBV นอกจากนี้ ความกังวลเกี่ยวกับการละเมิดหลักการห้ามผลักดันกลับไปสู่ภาวะอันตราย (non-refoulement) ยังคงเป็นอุปสรรคสำคัญที่ทำให้ผู้รอดชีวิตจาก SGBV ไม่กล้าเปิดเผยหรือรายงานเหตุการณ์ความรุนแรง

จังหวัดชายแดนภาคใต้ กลไกระงับข้อพิพาททางศาสนาและชุมชนยังคงถูกนำมาใช้ในกรณี SGBV อย่างแพร่หลาย ทว่ากลไกดังกล่าวขาดหลักประกันด้านความปลอดภัยและความรับผิดชอบ มักให้ความสำคัญกับการประนีประนอม อยู่ภายใต้บทบาทนำของผู้นำชายในชุมชนเป็นหลัก และไม่มีเชื่อมโยงกับกลไกยุติธรรมกระแสหลักของรัฐ ผู้หญิงมุสลิมที่ประสงค์จะขอหย่าด้วยเหตุความรุนแรงในครอบครัวก็ต้องเผชิญกระบวนการตามกฎหมายอิสลามที่ใช้ระยะเวลานาน ประสบข้อจำกัดด้านการเข้าถึงบ้านพักฉุกเฉิน การช่วยเหลือทางกฎหมาย และการสนับสนุนทางการเงิน

3. อุปสรรคในทางปฏิบัติและด้านทรัพยากร

ผู้เสียหาย SGBV ต้องเผชิญอุปสรรคหลายประการในกระบวนการยุติธรรม รวมถึงอคติทางเพศของเจ้าหน้าที่ตำรวจ อัยการ และผู้พิพากษา ซึ่งส่งผลให้เกิดการตำหนิผู้เสียหาย การทำให้เกิดความอับอาย และการกระทำซ้ำที่สร้างบาดแผลทางจิตใจ กระบวนการที่คำนึงถึงความปลอดภัยและความละเอียดอ่อนทางเพศภาวะของผู้เสียหาย เช่น ห้องรอแยก การให้ปากคำผ่านวิดีโอ และการจำกัดการสอบปากคำซ้ำ ยังถูกนำมาใช้ไม่เพียงพอ นอกจากนั้น ประเทศไทยยังขาดเจ้าหน้าที่ตำรวจหญิง ล่าม และทนายความหญิงที่ได้รับการอบรมด้าน SGBV เป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะนอกเขตกรุงเทพมหานคร

การให้บริการสนับสนุนผู้เสียหายยังมีข้อจำกัด ประเทศไทยยังไม่มีที่พักพิงของรัฐสำหรับผู้รอดชีวิตจาก SGBV รวมถึงความรุนแรงในครอบครัวโดยเฉพาะ ศูนย์พึ่งได้ (One-Stop Crisis Center: OSCC) มีมาตรฐานการดำเนินงานที่ไม่สม่ำเสมอ ขณะที่การบริการให้คำปรึกษาและการดูแลด้านสุขภาพจิตระยะยาวมีอยู่อย่างจำกัด

ผู้พิการมีความเสี่ยงสูงต่อการถูกกระทำความรุนแรง แต่มีอุปสรรคมากกว่าบุคคลอื่น ๆ ในการเข้าถึงความยุติธรรม ทั้งจากการขาดสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐานในการเข้าถึงสถานีตำรวจและศาล ขาดข้อมูลและการสื่อสารในรูปแบบที่เหมาะสม ตลอดจนขาดล่ามหรือบริการช่วยเหลืออื่น ๆ การที่ต้องพึ่งพาผู้ดูแล ซึ่งในบางกรณีอาจเป็นผู้กระทำความผิด ทำให้ผู้พิการยิ่งเปราะบางมากขึ้น นอกจากนี้ ยังต้องเผชิญกับกฎเกณฑ์ด้านพยานหลักฐานที่มีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติ อุปสรรคเหล่านี้ส่งผลให้เกิดการรายงานเหตุการณ์ที่ต่ำกว่าความเป็นจริง ภาวะลอยนวลพ้นผิด และการที่ปัญหาถูกมองข้ามไป

ข้อเสนอแนะสำคัญ

เพื่อให้กรอบกฎหมายและแนวปฏิบัติของประเทศไทยสอดคล้องกับพันธกรณีตามกฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ และเพื่อให้ผู้เสียหายจาก SGBV สามารถเข้าถึงความยุติธรรมและการเยียวยาได้อย่างมีประสิทธิภาพ งานศึกษาฉบับนี้เสนอให้ประเทศไทยดำเนินมาตรการดังต่อไปนี้

- ปฏิรูปกฎหมายอาญาว่าด้วยความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราและความผิดเกี่ยวกับเพศอื่น ๆ โดยให้บัญญัตินิยามความผิดบนพื้นฐานของ “ความยินยอม” (consent-based) ครอบคลุมการล่วงล้ำทางเพศทุกรูปแบบที่ปราศจากความยินยอม ชี้แจงประเด็นว่าด้วยความยินยอมและสถานการณ์ที่มีลักษณะการบีบบังคับ ยกเลิกบทบัญญัติที่กำหนดข้อยกเว้นหรือเหตุบรรเทาโทษในกรณีที่ผู้กระทำผิดและผู้เสียหายเป็นคู่สมรสหรือคู่รัก และยกเลิกโทษประหารชีวิตในทุกกรณี
- ออกกฎหมายที่ครอบคลุมการคุกคามทางเพศและความรุนแรงบนฐานเพศภาวะที่เกิดขึ้นโดยใช้เทคโนโลยี (TFGBV) โดยกำหนดนิยามที่ชัดเจน บทลงโทษที่เหมาะสม และให้อำนาจศาลในการกำหนดและออกมาตรการคุ้มครอง รวมทั้งปรับปรุงถ้อยคำเกี่ยวกับความผิดฐาน “ลามกอนาจาร” ให้มีขอบเขตแคบลง
- แก้ไขปัญหาอัตถิฆาต (Femicide) และการลงโทษที่เลือกปฏิบัติ โดยการรับรองให้แรงจูงใจที่เกี่ยวข้องกับอคติทางเพศเป็นเหตุเพิ่มโทษหรือกำหนดเป็นความผิดเฉพาะ ป้องกันการใช้ข้ออ้าง “บันดาลโทษะ” ที่มีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติทางเพศ และให้ความสำคัญกับการพิจารณาประวัติผู้รอดชีวิตที่ตกเป็นเหยื่อความรุนแรงอย่างยาวนานและตัดสินใจใช้กำลังตอบโต้
- ปฏิรูปกรอบกฎหมายว่าด้วยความรุนแรงในครอบครัวให้มีบทนิยามที่ครอบคลุม กำหนดให้ความผิดฐานความรุนแรงในครอบครัวเป็นความผิดที่ไม่อาจยอมความได้ ขยายอายุความหรือกำหนดไม่ให้มีอายุความ และเปิดทางให้พนักงานมีอำนาจริเริ่มดำเนินคดีได้เอง (*ex officio*) จำกัดการใช้กระบวนการประนีประนอมเฉพาะกรณีที่ผู้เสียหายริเริ่มเองโดยเสรี พร้อมมีหลักประกันคุ้มครองที่เหมาะสม จัดให้มีบทลงโทษที่เหมาะสม ตลอดจนจัดให้มีที่พักพิงเฉพาะ มีมาตรการคุ้มครอง แก้ไข และบรรเทาผลกระทบผู้กระทำความรุนแรง และการจัดสรรงบประมาณเฉพาะเพื่อรองรับการคุ้มครองและการเยียวยาผู้รอดชีวิต
- ปฏิรูปกฎหมายว่าด้วยความเท่าเทียมระหว่างเพศ โดยบัญญัติให้การคุ้มครองครอบคลุมเหตุแห่งวิถีเพศ อัตลักษณ์ทางเพศ และการแสดงออกทางเพศ (SOGIE) อย่างชัดเจน ยกเลิกข้อยกเว้นที่มีขอบเขตกว้างซึ่งอาจนำไปสู่การเลือกปฏิบัติ และเร่งรัดการตรากฎหมายว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติที่มีความครอบคลุม
- ยกเลิกการทำให้การยุติการตั้งครรภ์และพนักงานบริการเป็นความผิดทางอาญา และรับรองการเข้าถึงการยุติการตั้งครรภ์ที่ปลอดภัยและถูกกฎหมาย การดูแลหลังยุติการตั้งครรภ์ การป้องกันเอชไอวี รวมถึงรับประกันว่าบริการด้านอนามัยการเจริญพันธุ์และสุขภาพทางเพศอื่น ๆ มีความพร้อมเข้าถึงได้ เหมาะสม และมีคุณภาพสำหรับทุกคน
- จัดอุปสรรคด้านกฎหมายคนเข้าเมืองและระบบคุ้มครองผู้ลี้ภัย โดยอนุญาตให้แรงงานข้ามชาติ ผู้ขอแสวงหาที่ลี้ภัย และผู้ลี้ภัยสามารถรายงานเหตุ SGBV ได้โดยปราศจากความเสี่ยงต่อการถูกจับกุม ควบคุมตัว หรือส่งกลับประเทศต้นทาง

พร้อมทั้งปฏิรูปกลไกการคัดกรองระดับชาติ (National Screening Mechanism: NSM) และตรากฎหมายที่รับรองและคุ้มครองสถานะของผู้ลี้ภัยและผู้แสวงหาที่ลี้ภัย

- รับรองว่าดีความรุนแรงทางเพศจะไม่ถูกส่งต่อไปยังกระบวนการยุติธรรมทางเลือกโดยอัตโนมัติ ไม่ว่าจะเป็นกลไกไม่เป็นทางการ กลไกทางศาสนา หรือชุมชน รวมถึงในจังหวัดชายแดนใต้ รับประกันว่าผู้เสียหายได้รับแจ้งถึงสิทธิของตนในการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมตามกฎหมาย และอนุญาตให้ใช้กลไกการระงับข้อพิพาททางเลือกได้เฉพาะเมื่อมีความยินยอมโดยเสรีและด้วยความเข้าใจ พร้อมด้วยมาตรการคุ้มครองที่เข้มแข็ง
- เสริมสร้างหลักประกันด้านพยานหลักฐานและกระบวนการพิจารณา โดยปรับปรุงแนวปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ตำรวจ อัยการ และศาลให้สอดคล้องกับกฎหมายและมาตรฐานสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ ขจัดอคติและแนวคิดแบบเหมารวมทางเพศ รับรองกระบวนการที่ยึดผู้เสียหายเป็นศูนย์กลางและคำนึงถึงบาดแผลทางใจ (trauma-informed) รวมถึงการจัดตั้งหน่วยงานเฉพาะด้านความรุนแรงทางเพศ และเพิ่มจำนวนเจ้าหน้าที่และล่ามสตรีที่ผ่านการอบรมเฉพาะทางอย่างเหมาะสม
- ขยายและจัดสรรงบประมาณอย่างเพียงพอให้กับที่พักพิงฉุกเฉินของรัฐ บ้านพักระยะยาวที่ปลอดภัย และบริการทางการแพทย์ จิตสังคม และการให้คำปรึกษาที่คำนึงถึงบาดแผลทางใจ รวมทั้งจัดงบประมาณเฉพาะสำหรับการช่วยเหลือผู้เสียหาย
- รับรองการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมและการเยียวยาที่มีประสิทธิภาพสำหรับผู้รอดชีวิตจาก SGBV ที่เป็นผู้พิการ โดยรับประกันการเข้าถึงด้านกายภาพ ข้อมูล และการสื่อสาร จัดให้มีการฝึกอบรมอย่างครอบคลุมแก่เจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมเกี่ยวกับสิทธิของผู้พิการ และรับรองสิทธิของผู้พิการในการให้การเป็นพยานได้อย่างเท่าเทียมกับบุคคลอื่น
- เก็บรวบรวมและเผยแพร่ข้อมูลคดี SGBV ที่ถูกแยกตามกลุ่มต่าง ๆ อย่างเป็นระบบ เพื่อใช้ในการกำหนดนโยบายและพัฒนาการเข้าถึงความยุติธรรมและการเยียวยาที่มีประสิทธิภาพ